

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 778/2015-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. decembra 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Martinom Olosom, Karola Kašjaka 1, Rajecké Teplice, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 77/2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. augusta 2015 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom

Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 77/2009 (ďalej aj „namietané konanie“).

Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľka je „účastníkom konania (žalobcom) v konaní o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a o náhradu mzdy vedenom Okresným súdom Bratislava I. pod sp. zn. 18C 77/2009. Okresný súd vo veci koná už siedmy rok.

Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze sp. zn. I. ÚS 227/2014 zo dňa 12.11.2014 konštatoval prieťahy v predmetnom súdnom konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I. pod sp. zn. 18C 77/2009 a vyslovil porušenie môjho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.“

Sťažovateľka v sťažnosti zdôrazňuje, že podľa jej názoru zbytočné prieťahy v namietanom konaní pretrvávajú aj potom, čo ústavný súd nálezom sp. zn. I. ÚS 227/2014 z 12. novembra 2014 rozhodol, že postupom okresného súdu v tomto konaní došlo k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Sťažovateľka v sťažnosti ďalej uviedla, že „Vzhľadom na nečinnosť súdu som podaním zo dňa 14.04.2015 doručila predsedovi Okresného súdu Bratislava I... sťažnosť podľa § 62 zákona č. 757/2004 Z.z. na prieťahy v súdnom konaní pod sp. zn. 18C 77/2009. Predseda súdu moju sťažnosť vybavil dňa 02.06.2015, s tým, že na deň 04.09.2015 bude vytýčené pojenávanie. ...

Vec tak nie je doposiaľ právoplatne rozhodnutá ani po vyše 6 a pol roka od podania žaloby. Okresný súd doposiaľ ani nevypočul svedkov, ktorých som navrhovala ešte v r. 2009 - 2010 a od vydania kasačného uznesenia krajského súdu nekoná efektívne a dokonca po vydaní nálezu US SR doposiaľ nevykonal ani jedno pojednávanie, čo je zjavne neprípustné. Vec pritom nie je právne a ani skutkovo náročná, práve naopak.

... Uvedený stav súdneho konania mi spôsobuje značné existenčné problémy, navyše neustále pretrváva stav právnej neistoty. Náhrady mzdy, ktorú požadujem, činí sumu 39.500,- EUR. Samotný žalovaný sa počas konania navyše stal platobne neschopným,

fakticky ukončil svoje podnikanie a nie je schopný plniť moje základné nároky zamestnanca.“.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd jej sťažnosti vyhovel a nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ]... na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I. pod sp. zn. 18C 77/2009 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Bratislava I. prikazuje v konaní vedenom pod sp. zn. 18C 77/2009 konať bez zbytočných prieťahov.

3. Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ]... sa priznáva finančné zadostučinenie v sume 40.000,- € (slovom štyridsaťtisíc eur), ktoré je Okresný súd Bratislava I. povinný mu zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava I. je povinný uhradiť sťažovateľom [REDAKOVANÉ]... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu trovy konania vo výške 355,72 EUR na účet advokáta JUDr. Martina Olosa... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého

návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 77/2009 bez toho, aby v petite návrhu na rozhodnutie zohľadnila skutočnosť, že ústavný súd už vo veci rozhodoval. Ústavný súd, súc viazaný návrhom na začatie konania podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde, posudzoval namietané porušenie základného práva sťažovateľky podľa dvoch časových období, a to od podania návrhu na začatie konania okresnému súdu do rozhodnutia ústavného súdu vo veci sp. zn. I. ÚS 227/2014 z 12. novembra 2014 a od rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 227/2014 z 12. novembra 2014 do dňa rozhodovania o tejto sťažnosti.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v namietanom konaní v období od podania návrhu na začatie konania okresnému súdu do rozhodnutia ústavného súdu vo veci sp. zn. I. ÚS 227/2014 z 12. novembra 2014

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Podľa názoru ústavného súdu je sťažnosť sťažovateľky v časti, ktorá sa týka jej návrhu na vyslovenie porušenia ňou označeného práva podľa ústavy v napadnutom konaní v období od podania návrhu na začatie konania okresnému súdu do rozhodnutia ústavného

súdu vo veci sp. zn. I. ÚS 227/2014 z 12. novembra 2014, podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde neprípustná, pretože ústavný súd už v rovnakej veci meritórne rozhodol. Z toho dôvodu ústavný súd odmietol túto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v namietanom konaní v období od rozhodnutia ústavného súdu vo veci sp. zn. I. ÚS 227/2014 z 12. novembra 2014

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namieta, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

Sťažovateľka namieta, že postupom okresného súdu v namietanom konaní v období po 12. novembri 2014, teda po vydaní nálezu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 227/2014 vo veci sťažovateľky, opätovne dochádza k zbytočným prietáhom a k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Ústavný súd pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy berie do úvahy, že odmietnuť sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú možno „vzhľadom na skutočnosť, že celková doba konania pred súdom, ako aj postup zákonného

sudcu nesignalizovali reálnu možnosť zbytočných prietáhov, a tým aj porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (II. ÚS 109/03), resp. „argumenty v sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie“ (II. ÚS 93/03).

Ústavný súd tiež poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd už vo svojich rozhodnutiach vyslovil, že „ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ (II. ÚS 63/05). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (I. ÚS 27/02, I. ÚS 197/03, I. ÚS 38/04 a iné).

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že v posudzovanom období okresný súd 19. decembra 2014 uskutočnil vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené z dôvodu neprítomnosti svedkyne na 6. marec 2015. Okresný súd uznesením č. k. 18 C 77/2009-503 z 19. decembra 2014 uložil svedkyňi poriadkovú pokutu. Dňa 2. marca 2015 okresný súd zrušil termín pojednávania nariadený na 6. marec 2015 z dôvodu zániku funkcie zákonnej sudkyne. V súvislosti s ukončením funkcie sudkyne JUDr. Heleny Hausleitnerovej k 31. januáru 2015 bola vec 17. marca 2015 pridelená novej zákonnej sudkyňi JUDr. Helene Kožíkovej. Zákonná sudkyňa vo veci nariadila termín pojednávania na 4. september 2015, ktorý bol následne zrušený z dôvodu zániku funkcie zákonnej sudkyne. Spis je v súčasnej dobe pridelený zákonnej sudkyňi JUDr. Tulejovej.

Ústavný súd konštatuje, že namietané konanie, zohľadňujúc posudzované obdobie po vydaní nálezu vo veci sťažovateľky, trvalo ku dňu podania ústavnej sťažnosti deväť mesiacov. Z prehľadu procesných úkonov vyplývajúcich z upovedomenia o spôsobe vybavenia sťažnosti sťažovateľky z 2. júna 2015 vyplýva, že okresný súd vo veci konal

v zásade plynulo až do doby, keď došlo k ukončeniu funkcie pôvodnej zákonnej sudkyne. Následne došlo k prerozdeleniu vecí a jej prideleniu novým zákonným sudcom - v marci 2015 JUDr. Kožíkovej a následne v júli 2015 JUDr. Tulejovej. Z doterajšieho postupu okresného súdu v namietanom konaní je zrejmá jeho nečinnosť v období od uskutočnenia ostatného pojednávania (19. decembra 2014) do podania ústavnej sťažnosti (osem mesiacov) ako dôsledok personálnych problémov okresného súdu, túto však aj vzhľadom na dĺžku posudzovaného obdobia ústavný súd hodnotí ako ojedinelý prierah nemajúci intenzitu zbytočných prierahov.

Vzhľadom na dosiaľ uvedené ústavný súd konštatuje, že aj napriek zistenej ojedinelej nečinnosti postup okresného súdu v namietanom konaní v sledovanom období nemožno považovať za taký, ktorý by signalizoval možnosť kvalifikovať ho po prijatí sťažnosti sťažovateľky na ďalšie konanie ako porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Až pokračujúca nečinnosť okresného súdu by eventuálne mohla spôsobiť porušenie označeného základného práva sťažovateľky, čo však ústavný súd v súčasnom období nemôže posúdiť.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tú časť sťažnosti sťažovateľky, ktorou namieta porušenie základného práva podľa ústavy postupom okresného súdu v namietanom konaní v období od rozhodnutia ústavného súdu vo veci sp. zn. I. ÚS 227/2014 z 12. novembra 2014, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

V dôsledku odmietnutia sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v sťažnosti.

Ústavný súd v závere pripomína, že toto rozhodnutie nebráni sťažovateľke predložiť ústavnému súdu novú sťažnosť, ak by v budúcnosti v namietanom konaní dochádzalo k zbytočným prierahom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. decembra 2015